

www.e-rara.ch

**Demosthenis Oratorum Graeciae principis Opera, quae ad nostram
aetatem pervenerunt, omnia**

Demosthenes

Basileae, [1549]

Universitätsbibliothek Basel

Persistent Link: <https://doi.org/10.3931/e-rara-93319>

[Demosthenis Oratio In Philippum II.]

---

www.e-rara.ch

Die Plattform e-rara.ch macht die in Schweizer Bibliotheken vorhandenen Drucke online verfügbar. Das Spektrum reicht von Büchern über Karten bis zu illustrierten Materialien – von den Anfängen des Buchdrucks bis ins 20. Jahrhundert.

e-rara.ch provides online access to rare books available in Swiss libraries. The holdings extend from books and maps to illustrated material – from the beginnings of printing to the 20th century.

e-rara.ch met en ligne des reproductions numériques d'imprimés conservés dans les bibliothèques de Suisse. L'éventail va des livres aux documents iconographiques en passant par les cartes – des débuts de l'imprimerie jusqu'au 20e siècle.

e-rara.ch mette a disposizione in rete le edizioni antiche conservate nelle biblioteche svizzere. La collezione comprende libri, carte geografiche e materiale illustrato che risalgono agli inizi della tipografia fino ad arrivare al XX secolo.

Nutzungsbedingungen Dieses Digitalisat kann kostenfrei heruntergeladen werden. Die Lizenzierungsart und die Nutzungsbedingungen sind individuell zu jedem Dokument in den Titelinformationen angegeben. Für weitere Informationen siehe auch [Link]

Terms of Use This digital copy can be downloaded free of charge. The type of licensing and the terms of use are indicated in the title information for each document individually. For further information please refer to the terms of use on [Link]

Conditions d'utilisation Ce document numérique peut être téléchargé gratuitement. Son statut juridique et ses conditions d'utilisation sont précisés dans sa notice détaillée. Pour de plus amples informations, voir [Link]

Condizioni di utilizzo Questo documento può essere scaricato gratuitamente. Il tipo di licenza e le condizioni di utilizzo sono indicate nella notizia bibliografica del singolo documento. Per ulteriori informazioni vedi anche [Link]

riam spectes, turpissimè. Nisi enim Philippus intra Pylas penetrasset, nihil habituri fuisse uiderentur. Neque uerò hæc eis proposita fuerunt, sed quia & Orchomeno & Coronea potiri cupiebant, neque tamen poterant, ideo hæc omnia sustinuerunt. Sunt autem quidam qui dicere audeant, Philippum non ultrò, sed coactum, Thebanis Orchomenum & Coroneam tradidisse. Ego uerò hæc ualere iubeo: illud autem scio, non magis ei hæc cure fuisse, quàm ut aditum Thermopylarum occuparet: eamque gloriam consequeretur, ut bellum illud ipsius armis esse repressum diceretur, utque suo arbitratu Pythia administraret. Hæc fuere, quorum ille desiderio potissimum æstuabat. At Thessali neutrum horum uoluerunt, ut uel Thebanorum uel Philippi opes augerentur, quorum utrumque sibi periculosum fore præuidebant: sed hæc duo spectarunt, ut & Pylæam, & emolumenta Delphica obtinerent: eorumque desiderio, ad eas res Philippo adiutores fuerunt. Sic ob priuata compendia quosque reperietis ad multa facienda esse compulso, quorum nihil in animo habuerunt. Quod quum ita sit, cauendum uobis est. Nunquid igitur harum rerum metu facienda erunt, quæ isti iusserint: tuque eius rei nobis autor es? Minimè uerò equidè. Sed nos nihil indignum nobis facturos, neque bellum passuros, & prudentiæ laudem consecuturos esse, meamque sententiam esse ueram: hæc me confido probaturum. Illos autem, qui confidenter quiduis esse periculi subeundum censent, nec belli clades ob oculos sibi ponunt, hæc uelim considerare: Nos Oropum Thebanos tenere sinimus. Quod si quis nos roget, ac uera fateri iubeat, quamobrem? Ne bello conflictari sit necesse, respondemus. Et Philippo nunc ex fœdere, Amphipolim concessimus: & Cardianos à Chersonesitis reliquis exēptos esse patimur: & Cariæ satrapam insulas occupare, Chion, & Con, & Rhodum: & Byzantios in mari exspectare naues non prohibemus. ob hoc nimirum, quod pacis tranquillitatem plus commodare putamus, quàm inimicitias & contentiones hisce de causis susceptas. Proinde stultum ac supra modum absurdum fuerit, quum in proprijs, & maximè necessarijs rebus, singulatim erga quoslibet, nos tales præbuerimus, cum uniueris de umbra Delphica nunc belligerare.

Quid Philippus spectari.

Thessalorum desideria.

Epiphomena.

Refutatio: Nō esse operæ precium, ob umbram Delphicam suscipere bellum.

Conseruandæ pacis studio quàm multa perdiderint Athenienses.

LIBANII ARGUMENTVM SECVNDÆ

in Philippum orationis.

Monet Athenienses hac oratione Orator, Philippum ut hostem suspectum esse habendum, neque pace fidendum nimis, sed expurgandum, & rebus gerendis animum adiiciendum, & bellum apparandum esse. Criminatur enim Philippum, ut & Atheniensibus & Græcis omnibus insidiantem: idque satis ipsius testari facta dicit. Pollicetur etiam se responsurum legatis quibusdam uenientibus, quod Athenienses æstuebant, cum respondendum erat. Vnde uerò illi, & quibus de rebus uenirent, etsi in oratione non exprimitur, tamen è Philippicis historijs cognosci potest. Per id enim tempus legatos miserat Philippus ad Athenienses, cōquerens, se apud Græcos sine causa traduci, ut qui multa & magna pollicitus, nihil eis præstitisset. negat enim se uel pollicitum, uel frustratum esse, & ea probari postulat. Atque etiam Messenij & Argiui legatos cum Philippo Athenas miserant, & ipsi criminantes populum, qui Lacedæmonijs Peloponnesum opprimentib. & faueret, & adesset: sibi autem de libertate dimicantibus, aduersaretur. Athenienses igitur non habent, quid uel Philippo uel ciuitatibus respondeant. Nam & Lacedæmonijs bene cupiunt, & Argiuorum ac Messeniorum cum Philippo conspirationem, simul et oderunt, et suspectam habent: neque tamen pronunciare audent, rectè facere Lacedæmonios. Quod uerò ad Philippum attinet, spe quidem frustrati sunt, non tamen ab eo decepti esse uidentur. Philippus enim neque ullam pollicitationem literis inscripserat, neque per suos legatos quicquam

quam promiserat, sed Atheniensium quidam in spem erexerant populum, fore ut Philippus Phocenses conseruaret, & Thebanorum ferociam retunderet. Propterea Demosthenes responsionum facta mentione, se eas daturum pollicetur: sed iustum esse ait, ut ab illius difficultatis autoribus, etiam responsiones exigantur, illis nimirum qui populum deceperint, et Pylas Philippo aperuerint. Quibus uerbis Aeschinem obscure perstringit, iam tum (ut aiunt) contra eum falsæ legationis actionem instruens, quæ post eum petijt, et eum multo antè apud Athenienses criminans.

DEMOSTHENIS IN PHILIP.

PVM ORATIO SECUNDA, HIERONY-
mo Vuolfio interprete.

Iniurias Phi-
lippi non uer-
bis, sed armis
esse reprimen-
das.

Ingenium ubi
intenderis, ua-
let.

Salutaria iu-
cundis præse-
renda.

Propositio:
Philippum, ut
potentem ho-
stem, esse me-
tuendum.

Amicus The-
banis, Argi-
uis, et Messe-
nijs, propter
amplificandi
imperij cupidi-
tatem.

Vm, Athenienses, uerba fiunt de Philippi factis & uiolentia, & pacis uiolatione perpetua, uestri defensiones & æquas & humanas apparere uideo: semperq; probari orationes eorum, qui Philippum accusarint: sed ut ingenuè dicam, nihil rectè geri, aut eiusmodi ut sit illas audire operæ precium. Nam eò iam tota respub. redacta est, ut quo magis & euidentius ostensum fuerit, Philippum & pacem nobiscum factam uiolare, & Græcis omnibus insidiari: eo difficiilius sit suadere, quid agi conueniat. In causa hæc sunt. Cum, Athenienses, omnes ij qui per iniuriam plus æquo concupiscunt, facto coercendi sint, & actionibus, non orationibus: primum nos qui suggestum conscendimus, hæc decernere & suadere, metu uestre offensionis dubitamus: quæ uerò designet, quàm atrocía & grauía, & eius generis alia, commemoramus. Dein de uos auditores ad æqua cum dicenda, tum dicente alio, intelligenda, melius Philippo parati estis: ad eius aut conatus, in quib. nunc est, prohibendos, omnino estis ignaui. Euenit igitur res necessaria, opinor, nec minus cõsentanea: in quæ utriq; studetis, in ijs utriq; ut excellatis: ille actionibus, uos uerbis. Quod si nunc æquiora dicere, satis habetis: facile id quidẽ est, nulloq; labore cõstat. Sin, ut præsens status corrigatur, prouidendũ est, ne nobis omnibus inscijs, ruat in deterius, ne ue ea magnitudo copiarum ingruat, cum qua ne congredi quidem possimus non eadem ratio est: quæ prius fuit, consulendi. Sed & oratores omnes, & uos auditores oportebit optima & salutaria facilimis & iucundissimis anteferre. Primum igitur, si quis, Athenienses, securus est, cū uideat quantus iam, & quàm multis potitus sit Philippus, & nullum putat periculum ex eo impendẽre ciuitati, neq; contra uos ea omnia comparari, miror, & æquè uos omnes oratos uolo, ut meas rationes paucis audiatís, quib. adductus diuersum expectem, & hostem esse Philippum iudicem: ut si longius alijs prospicere uidebor, mihi obtẽperetis: sin securi isti, et ij qui eo freti sunt: illis assentia mini. Ego igitur, Athenienses, considero, quæ Philippus primum post pacem obtinuerit, Pylas & Phocensem regionem. Quid igitur? quomodo his usus est? Quæ Thebanis expediunt, non quæ reipub. nostræ, agere instituit. Quamobrem tandẽ? Nimirũ quòd ad opes & potentiã quò iure qua iniuria augendam, consilia sua referens, non ad pacem aut tranquillitatem, aut ullam equitatem, prudenter hoc intelligit, se nostræ ciuitati, nostris que institutis, nihil eiusmodi posse uel polliceri, uel præstare, quo

quo adducti uos, priuati emolumentum gratia, cæterorum Græcorum aliquos ipsi condonetis. Sed & iustitiæ studio, & coniunctæ cum ea re ignominiae fuga, & prouidentia rerum quæ decent omnium: æquè aduersaturos, si quid tale conaretur, ac si bellum gereretis. Thebanos autem putabat, id quod accidit, modò ipsi lucrum facerent, situros, ut suo arbitratu cætera administraret; & adeò non aduersaturos & prohibituos, ut armis etiam adiuturi essent, si iussisset. & nunc, eodem consilio, de Messenijs & Argiuis bene meretur: quæ maxima uestra laus est, Athenienses. Vt enim ex his factis apparet, de solis uobis ita iudicatur, uos nullius emolumentum gratia, Græcorum defensionem deserturos, nulla gratia, nullo cõmodo beneuolentiã erga Græcos cõmutaturos. Atq; adeò iurè et de uobis ita sentit, & de Argiuis & Thebanis aliter, nò modò in presentia tempora intuens, sed & superiora considerans. Inuenit enim scilicet, atq; audit uestros maiores, cum eis liceret reliquis imperare Græcis, ut ipsi Regi Persarum parerent, eam conditionem non modò esse aspernatos, cum Alexander, à quo isti oriundi sunt, ea de re nuntius uenisset; sed et urbem deferere maluisse, & nullas pati ærumnas recusasse: talesq; res gessisse postea, quas ut omnes celebrare perpetuò gestiunt, sic pro dignitate ornare nemo potuit. Qua de causa eas & ego iurè prætereo. Maiora enim sunt eorum facinora, quàm quæ oratione explicentur. At Thebanorum & Argiuorum maiores, partim in exercitu fuisse Barbari, partim ei non aduersatos. Intellexit igitur utrosq; priuato commodo fore contentos, nò communem Græciæ utilitatem spectaturos. Proinde putauit se, si uos amicos delegisset, propter iusticiam fuisse delecturum: sin illis se adiunxisset, adiutores habiturum suæ cupiditatis. Ob hæc illos uobis & tunc & nunc præfert. Neq; enim triremes eis plures adesse uidet, quàm uobis; neq; cum in mediterraneis quoddam inuenerit imperiũ, maritimũ imperium & mercatus contemnit: neq; oblitus est uerborum & pollicitationum, per quas pacem impetrauit. At mehercule, dicat aliquis, eum scire hæc omnia, neque ex auaricia, ijs uel de causis, quas ego criminer, tum hæc egisse: sed quod æquiora, quàm nos, Thebani postularint. Verum hanc uel solam causam ex omnibus ei nunc prætexere non licet. Qui enim Messenã Lacedæmonios relinquere iubet, quo pacto Orchomeno & Coronea tũ Thebanis tradita, se illa fecisse, quòd equa esse putaret, simulabit. At uerò coactus est. Hoc enim restat scilicet: & præter animi sui sententiam, à Thessalico equitatu, Thebanisq; legionibus circumuentus, illa concessit. Bene. Proinde dicunt, Thebanos ei suspectos fore: & fabulantur quidam passim, eum Elateam muniturum. Is uerò hæc nondum facit, nec ut ego iudico, unquam faciet. Cum Messenijs autem & Argiuis contra Lacedæmonios impressionem non faciet: sed & milites iam eò mittit, & pecuniam suppeditat, & ipse cum magno exercitu expectatur. Igitur eos qui Thebanorum hostes sunt, Lacedæmonios euertit: quos uerò prius ipse perdidit, Phocenses, in integrum nunc restituit. Ecquis ista credat? Ego uerò existimo, Philippum, neq; si primum coactus fecisset, neq; si nunc eis diffideret, eorum hostibus continenter aduersaturum: sed ex his quæ nunc facit,

2 Soli Athenienses incorrupti, & seruitutis impatientes obstant cupiditati Philippi

Refutatio: Philippum neq; iustitiæ studio, neq; coactum, Thebanis amicis esse.

Conclusio.

illa etiam consilio se fecisse declarat. Quod si quis rectè aestimet, ex omnibus perspiciet, eum hæc instruere & moliri contra nostram rem publicam: id' que nunc, necessario quodammodo ei usuuenit. Cogitate enim: Imperare uult, in eo autem uos solos eos esse putat, qui possint aduersari: iniurius est longo iam tempore, id' que ipse sibi est optimè conscius. Iis enim quæ nobis erepta tenet, utitur ad cætera omnia in tuto collocanda. Nam si Amphipolim & Potidæam amitteret, nec domi se tutò posse manere duceret. Vtrumque igitur scit, & se uobis infidari, & uos id animaduertere. Cum autem uos cordatos esse putet, se iurè uobis esse odio existimat, & concitatus est, malum se accepturum putans, si occasionem nanciscamini, nisi ipse anteuertit. Propterea uigilat, imminet urbi, colit Thebanorum quosdam & Peloponnesium, qui illis assentiuntur: quos ut propter auariciam præsentis statu acquieturos putat, sic propter ingenij stuporem, nihil eorum quæ sequentur, prospecturos. Ac si qui uel mediocri prudentia sunt, euidentia ijs exempla est cernere: quæ cum res ita ferret, & apud Messenios, & apud Ar-

Narratio, qua
oratione Mes-
senios & Ar-
giuos à Philip-
pi societate de-
terruerit.

Olynthij.

Thessali.

Diffidentia u-
nicum muni-
mentum con-
tra tyrannos.

inquit

Homines cum
meliora uideant
et probent, dete-
riora sequuntur.

giuos retuli. Præstat autem fortasse uobis etiam exponi eadem. Quàm agrè, inquam, Messenij, audituros fuisse putatis Olynthios, si quis in Philippum dixisset illis temporibus, cum Anthemūtem eis cōcederet, quam urbem sibi omnes priores Macedoniæ Reges uendicarant: cum Potidæam donaret, Atheniensium colonis eiectionis: ac & nostras inimicitias ipse fusciperet, & prouinciam illis fruendam daret. Nūquid expectasse ita secum actum iri, aut aliquo dicente credituros? Ne uerò putetis. Sed tamen, inquam, cum exiguo tēpore alienæ terræ fructus percepissent, longo suapte priuantur ab eo, turpiter eiectionis, non uicti tantum, sed & proditi alij ab alijs, & uenditi. Neque enim tuta est liberis ciuitatibus nimia ista tyrannorum familiaritas. Quid porro Thessali? Num putatis, inquam, cum eorum tyrannos eieceret, & rursus, Nicæam & Magnesium daret, expectasse decurionatum fore apud se, nunc receptum? aut qui Pylæam reddidisset, eum priuatos ipsorum redditus intercepturum? Nequaquam credidissent. Sed tamen facta sunt hæc, & in conspectu omnibus. Vos autem, inquam, largientem et pollicentem spectatis Philippum: eum autem cum iam deceperit, & in fraudem pellexerit, deprecamini: si sapitis, ne uideatis. Sunt quidem certè, inquam, uaria reperta ad urbium custodiam & defensionē, ueluti, aggeres & mœnia & fossæ, & quæ sunt eius generis alia: quæ omnia manu fiunt, & magnos sumptus postulant. Vnum autē quoddam commune natura prudentiū in semetipsa possidet præsidium, quod cum omnibus bono est & salutare, tum uel maximè liberis ciuitatibus contra tyrannos. Quod nam igitur illud est? Diffidentia. Hanc custodite, hanc amplectimini. hanc si conseruabitis, extra omne periculum eritis. Quid uerò quæritis, inquam? libertatem? An uerò non uidetis, Philippum alienissimas huic uel appellationes habere? Rex enim & tyrannus omnis, est libertatis inimicus, & legibus infestus. Non prospicietis, inquam, ne dum belli finem queritis, dominum inueniatis? His illi auditis, & applaudentes ut rectè dictis, et multis etiam alijs orationibus à legatis, & præ-

& præsente me, & denuò post habitis, ut credibile est, nihilo magis auel-
lentur à Philippi amicitia, eius uel pollicitationibus. Neque hoc est absur-
dum, si Messenij & Peloponneses quidam contra ea quæ animo esse o-
ptima perspiciunt, aliquid agerent: sed uos ipsi, qui & intelligitis ipsi, & è no-
stris concionibus auditis, uobis insidias fieri, uos circumuallari, quæ iam
uestra socordia est, omnibus his, ut mihi uidetur, nec opinantes opprime-
mini. Sic breuis uoluptas & ocium plus ualet aliquando, post secutura uti-
litate. Ac de ijs quidem quæ uobis agenda sint, ipsi deinceps seorsim deli-
berabitis, si sapietis. Quæ uerò nunc respondere possitis, ut uestra decre-
ta recta esse uideantur, ea iam dicam. Aequum esset, Athenienses, eos qui
pollicitationes attulerunt, quibus adducti pacem fecistis, citari. Neque
nim ipse unquam sustinuissem obire legationem, neque uos, satis scio, belli-
gerare desissetis, si ita acturum Philippum, pace impetrata, putassetis.
Nam quæ tum dicebantur, multum ab his dissidebant. Et rursus alios ci-
tari est æquum. Quos? Eos qui, cum ego facta iam pace, à posteriore ue-
niens legatione, quæ ad exigendum iusiurandum mittebatur, & fucum
reipub. fieri sentiens, prædicebam, & intercedebam, & amitti non sine-
bam Pylas & Phocenses, dicebant: Me, qui aquam potarem, non iniuria
difficilem & morosum esse hominem: Philippum autem, quod optaretis
uos, si intra Pylas progressus esset, facturum, & tum Thespias, & Plateas
muniturum, tum Thebanorum ferociam repressurum, tum Cherrone-
sum suis sumptibus perfossurum, tum Eubœam et Oropum pro Amphi-
poli uobis redditurum. Nam hæc omnia hic pro suggesto, sat scio, memi-
nistis esse dicta, quanquā parum acres in animaduertendis improborum
iniurijs. Et quod est omnium turpissimum, etiam posteros, ad quos eius
spei quam uos habetis pertinet hæreditas, eadem pace implicuistis. Vsq̃
ad eò in fraudem estis illecti. Quid igitur hæc nunc dico? & illos citari iu-
beo? Ego, ita me dii ament, uerum apud uos liberè dicam, & non dissimu-
labo: non ut in conuicium delapsus, efficiam ut ego uicissim cōuicijs à uo-
bis incessar: ijs autem qui ab initio mihi infesti fuerunt, nouam præbeam
occasionem aliquid accipiendi à Philippo, neque ut frustra garriam: sed
aliquando uobis molestiora fore Philippi facta puto, quàm ea quæ nunc
à me sunt dicta liberius. Rem enim progredi uideo, neque sanè uelim con-
iecturas meas esse ueras: sed uereor ne id iā nimis in propinquo sit. Quan-
do igitur uobis non iam liberum erit, ea quæ eueniunt negligere: neque, i-
sta contra uos parari & strui, ex me audietis, aut alio quopiam, sed ipsi o-
mnia uidebitis, & probè scietis: iracundos & asperos fore uos existimo.
Vereor autem, ne, cum ea legati reticuerint, ob quæ se largitionibus cor-
ruptos esse sciunt, ijs qui ea quæ per istos perierunt, instaurare conantur,
uestram experiri iracundiam usuueniat: cum uideam quosdam plerumque
non in fontes, sed in proximos quosque potissimum, iræ dirigere impe-
tum. Dum igitur res differtur, & comparatur, & alius alium exaudimus,
unumquemque uestrum, licet probè gnarum, tamen commune factum uo-
lo: quis ille sit qui Phocenses & Pylas uobis deferendas suaserit: quibus il-
le potitus, uia potitus est & in Atticam, & in Peloponnesum inuadendi:

d 3 eoq̃

Secunda oratio
nis pars, quid
legatis respon-
dendum.

Perstringit le-
gatorum ina-
nes pollicita-
tiones, & a-
mulos suos.

Excusatio libe-
rioris oratio-
nis, & grauis
admonitio.

Boni ciues in
maiore pericu-
lo sunt quàm
proditores.
Iterum perstrin-
git Aeschinem

eoq; rem redegit, ut uobis non iam de tuendo iure Græcorum & prouincijs defendendis consultandum sit, sed de patrij soli agris, & bello Atticæ imminente: quod ubi aderit, uestrū unicuiq; molestum erit, sed illo die factum est. Nisi enim tum decepti essetis uos, resp. non laboraret. neq; enim nauali bello superior, classe unquam in Atticam uenisset Philippus: neque itinere pedestri super Pylas & Phocenses peruasisset: sed aut æqua fecisset, & seruata pace quieuisset: aut euestigio bello esset non minore circumuentus, quā id fuit, propter quod tum prius pacem expetiuerat.

Votum.

Hæc igitur, ut admonendi gratia, nunc dixisse sufficiat: absit autem, idq; Dij omnes prohibeant, ne experiundo certissimè comprobentur. Nemi nem enim uelim equidem, etsi exitio sit dignus, cum omnium periculo & damno, suæ improbitatis dare pœnas.

LIBANII ARGUMENTVM IN ORATIONE
nem de Haloneso.

Orationis inscriptio.
Halonesus.

Controuersia nominū.
Cur oratio falsò inscripta Demostheni uideatur.
Demosthenis libertas sine conuictis.
Hegesippi esse hæc orationem.

Idem à diuersis dici potuisse.

Temeritas Criticorum.

INscribitur hæc oratio, De Haloneso: sed fortasse rectius nominabitur, Responsio ad Philippi epistolam. Scripserat enim ad Athenienses, multisq; de rebus disseruerat, in quo numero fuit etiam hoc de Haloneso: quæ cum antiquitus Atheniensium esset, Philippi temporibus à latronibus tenebatur. quib. Philippus eiectis, repetentibus Atheniensibus insulam, non reddit, quod suam esse dicat: petentibus eam, se daturum pollicetur. Hæc autem oratio mihi non uidetur esse Demosthenis: idq; tum ex genere orationis, tum ex compositionis concentu potest animaduerti, quæ à forma Demosthenis longè recedunt: quum & remissa sint, & dissolutæ omnino, quod ab huius oratoris dicendi genere abhorret. Quin illud etiam dictum in fine orationis (Si modo uos cerebrum in temporibus, & non in calcibus conculcatum geritis) non paruo testimonio est, adulteriam esse hanc orationem. Nam Demosthenes libertate quidem in dicendo solet uti: sed hæc contumelia est, & conuictum excedens modum. Supra modum etiam humilis inest elocutio. Præterea stultitiæ est, existimare, homines in temporibus habere cerebrum. Atq; adeo ueteres quoq; hanc orationem non esse nostri oratoris, suspicati sunt: et deprehendere quidam, esse eam Hegesippi, forma sermonis considerata (is enim tali usus est) et rebus ipsis. Nam huius orationis scriptor, se Callippum Pæaniensem uolatarum legum reum fecisse dicit. Constat autem, Callippum non à Demosthene, sed ab Hegesippo fuisse accusatū. Atqui, dicat aliquis, hæc oratio suadet Atheniensibus, ut Halonesum non accipiant, sed recipiant, et controuersia nominis torquetur: Aeschines autem hæc Demosthenem consuluisse dicit Atheniensibus. Quid tum postea? Nihil enim prohibet, quo minus idem consilium & Demosthenes & Hegesippus Atheniensibus dederint. Nam et alioqui idem in repub. gerenda institutum sequebantur, et oratoribus Philippi studiosis aduersabantur. Memnit ipse etiam Demosthenes Hegesippi, ut qui collega suus in obeunda legatione fuerit, et Macedoni sese opposuerit. Perspicuum igitur est, quū oratio Demosthenis de Haloneso habita nō extaret, sed perisset: illos eam quæ inuenta est, illi attribuisse: hac re ductos, quod Demosthenes orationem de Haloneso habuisset: neq; scrutatos esse diligentius, an hæc esse uideretur illa scripta per eum oratio.

DEMOSTHENIS, SIVE (VT LIBANI
VS VULT) HEGESIPPI ORATIO, DE HALONESO, Hieronymo Vuolfio interprete.

Profitetur se neglectis Philippi minis, liberè consulturum reipub.
Propositio bipertita.
Narratio, quid Philippus prætexat.

Inimè committendum est, Athenienses, ut propter ea crimina quæ Philippus, ius & causam uestram defendentibus obijcit, à dando uobis utili consilio deterreamur. Nō ferendum enim fuerit, missis ab eo literis, liberè pro cōcione dicendi facultatem nobis eripi. Ego uerò, Athenienses, primū ea de quibus scripsit Philippus, ordine percurram. Post, de legatorum oratione & ipsi dicemus. Philippus auspiciatur ab Haloneso, eamq; quum sua sit, se uobis donare dicit: uos uerò iu

riam spectes, turpissimè. Nisi enim Philippus intra Pylas penetrasset, nihil habituri fuisse uiderentur. Neque uerò hæc eis proposita fuerunt, sed quia & Orchomeno & Coronea potiri cupiebant, neque tamen poterant, ideo hæc omnia sustinuerunt. Sunt autem quidam qui dicere audeant, Philippum non ultrò, sed coactum, Thebanis Orchomenum & Coroneam tradidisse. Ego uerò hæc ualere iubeo: illud autem scio, non magis ei hæc cure fuisse, quàm ut aditum Thermopylarum occuparet: eamque gloriam consequeretur, ut bellum illud ipsius armis esse repressum diceretur, utque suo arbitratu Pythia administraret. Hæc fuere, quorum ille desiderio potissimum æstuabat. At Thessali neutrum horum uoluerunt, ut uel Thebanorum uel Philippi opes augerentur, quorum utrumque sibi periculosum fore præuidebant: sed hæc duo spectarunt, ut & Pylæam, & emolumenta Delphica obtinerent: eorumque desiderio, ad eas res Philippo adiutores fuerunt. Sic ob priuata compendia quosque reperietis ad multa facienda esse compulso, quorum nihil in animo habuerunt. Quod quum ita sit, cauendum uobis est. Nunquid igitur harum rerum metu facienda erunt, quæ isti iusserint: tuque eius rei nobis autor es? Minimè uerò equidè. Sed nos nihil indignum nobis facturos, neque bellum passuros, & prudentiæ laudem consecuturos esse, meamque sententiam esse ueram: hæc me confido probaturum. Illos autem, qui confidenter quiduis esse periculi subeundum censent, nec belli clades ob oculos sibi ponunt, hæc uelim considerare: Nos Oropum Thebanos tenere sinimus. Quod si quis nos roget, ac uera fateri iubeat, quamobrem? Ne bello conflictari sit necesse, respondimus. Et Philippo nunc ex fœdere, Amphipolim concessimus: & Cardianos à Chersonesitis reliquis exēptos esse patimur: & Cariæ satrapam insulas occupare, Chion, & Con, & Rhodum: & Byzantios in mari exspectare naues non prohibemus. ob hoc nimirum, quod pacis tranquillitatem plus commodare putamus, quàm inimicitias & contentiones hisce de causis susceptas. Proinde stultum ac supra modum absurdum fuerit, quum in proprijs, & maximè necessarijs rebus, singulatim erga quoslibet, nos tales præbuerimus, cum uniuersis de umbra Delphica nunc belligerare.

Quid Philippus spectari.

Thessalorum desideria.

Epiphomena.

Refutatio: Nō esse operæ precium, ob umbram Delphicam suscipere bellum.

Conseruandæ pacis studio quàm multa perdiderint Athenienses.

LIBANII ARGUMENTVM SECVNDÆ

in Philippum orationis.

Monet Athenienses hac oratione Orator, Philippum ut hostem suspectum esse habendum, neque pace fidendum nimis, sed expurgandum, & rebus gerendis animum adiiciendum, & bellum apparandum esse. Criminatur enim Philippum, ut & Atheniensibus & Græcis omnibus insidiantem: idque satis ipsius testari facta dicit. Pollicetur etiam se responsurum legatis quibusdam uenientibus, quod Athenienses æstuebant, cum respondendum erat. Vnde uerò illi, & quibus de rebus uenirent, etsi in oratione non exprimitur, tamen è Philippicis historijs cognosci potest. Per id enim tempus legatos miserat Philippus ad Athenienses, cōquerens, se apud Græcos sine causa traduci, ut qui multa & magna pollicitus, nihil eis præstitisset. negat enim se uel pollicitum, uel frustratum esse, & ea probari postulat. Atque etiam Messenij & Argiui legatos cum Philippo Athenas miserant, & ipsi criminantes populum, qui Lacedæmonijs Peloponnesum opprimentib. & faueret, & adesset: sibi autem de libertate dimicantibus, aduersaretur. Athenienses igitur non habent, quid uel Philippo uel ciuitatibus respondeant. Nam & Lacedæmonijs bene cupiunt, & Argiuorum ac Messeniorum cum Philippo conspirationem, simul et oderunt, et suspectam habent: neque tamen pronunciare audent, rectè facere Lacedæmonios. Quod uerò ad Philippum attinet, spe quidem frustrati sunt, non tamen ab eo decepti esse uidentur. Philippus enim neque ullam pollicitationem literis inscripserat, neque per suos legatos quicquam